

XXII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Jr 20:7-9)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Issand, sina oled mind alla surunud ja ma olen alla surunud, sina olid tugevam, sina võitsid! Ja ma olen olnud naeruks igal päeval. Kõik pilkavad mind, sest iga kord, kui ma räägin, pean ma karjuma, kuulutama vägivalda ja rõhumist. Issanda sõna on saanud mulle igapäevaseks teotuseks ja pilkeks. Aga kui ma mõtlesin: ma ei taha enam mõelda tema peale ega rääkida tema nimel, siis oli mu südames nagu põletav tuli ja mu luudes hõõgumine.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 63:2.3-4. 5-6. 8-9)

R: Minu hing igatseb Issandat.

Mu Jumal, sind ma otsin üha,
sinu järele januneb mu hing.
Sind igatsedes vaevleb mu ihu
nagu põuast pragunenud maa.

R:

Ma vaatasin pühamus su poole,
et näha sinu vägevust ja kirkust.
Sest sinu heldus on parem kui elu,
sind ülistavad mu huuled.

R:

Ma tahan sind kiita kogu eluaja,
sinu nimel tõsta palves oma pihud.
Sa toidad mind otsekui pidusöögil
ja mu süda ülistab sind rõõmsate huultega.

R:

Tõesti, sina oled minu abimees,
sinu tiibade varju all ma hõiskan.
Minu hing on sinusse kiindunud,

sinu parem käsi hoiab minust kinni.

R:

(Teine lugemine Ro 12:1-2)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, ma manitsen teid Jumala armu pärast, et te tooksite iseendid elavaks, pühaks ja Jumalale meelepäraseks ohvriks. See ongi mõistlik jumalateenimine. Ärge saage selle maailma sarnaseks, vaid muutuge ja saage uueks oma südame mõtlemiste poolest, et te võiksite veenduda selles, mis on Jumala tahtmine, mis on hea, Jumalale meele järgi ja täiuslik.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1:17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa valgustagu meie vaimusilmi, et me tunneksime ära oma lootuse ja kutsumuse. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 16:21-27)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sellest ajast peale rääkis Jeesus tihti oma jüngeritele, et tema peab minema Jeruusalemma, seal palju kannatama rahvavanemate, ülempreestrite ja kirjatundjate läbi; ära tapetama, kuid kolmandal päeval üles tõusma. Seepeale kutsus Peetrus Jeesuse kõrvale ja hakkas teda manitsema: “Hoidku Jumal, mu Issand, ärgu seda sinuga sündigu!” Aga tema pöördus ümber ja ütles Peetrusele: “Tagane minust, saatan; sa kiusad mind, sest sinu mõtted ei ole Jumalast, vaid inimesest!”

Siis ütles Jeesus oma jüngeritele: “Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta unustagu ennast, võtku oma rist ja tulgu minu järel. Sest kes iganes tahab oma elu päästa, see kaotab selle, aga kes kaotab oma elu minu pärast, see leiab selle. Mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks kogu maailma, aga kaotaks oma elu, või mille eest võiks inimene osta tagasi oma hinge. Sest Inimese Poeg tuleb oma Isa kirkuses ühes inglitega ning tasub igäühele tema tegude järgi.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kas sõnadele järgnevad alati teod? Teatud mõttes on sõnad ju ise juba teod –

kui me ei pea just silmas lusitaania teetigusid või muid nälgjaid. Toome näite katoliku kirikust: laulatusel võtavad mees ja naine oma “jah” sõnaga kohustuse kogu eluks. Niisugust sõnadega tegude tegemist nimetatakse performatiivseks kõneks.

Kuid tegelikult saab iga sõna mõista teona, ning ka mõtlematud teod on teod. Peetruse tunnistus, et Jeesus on Messias, oli julge tegu, mis pälvis tunnustust. Kuid samamoodi olid julged tema etteheited oma õpetajale, keda ta oli äsja tunnistanud Jumala Pojaks – paraku teenis ta sellel korral aga ära laituse, ning lausa äärmuslikul kujul, nagu Jeesus talle ütles: tagane minust, saatan!

Miks aga sõnadel ja tegudel siiski vahet tehakse? Sellepärast, et üks asi on midagi lubada, teine asi on lubatu tegelikult ka ellu viia. Nii lubas Peetrus Jeesuse eest surra, kuid selle asemel hoopis salgas teda kolm korda. Viimaks aga parandas meelt ja tegi oma lubaduse teoks. See kehtib meilegi: kui oled lubanud, siis tuleb ka täita.

Siinkohal peaksime nüüd kõik kiirustama patutunnistust lugema...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord ühe kristliku konverentsi vaheajal sattusin ma vestlema ühe viisaka härrasmehega. Nagu tema nimesildilt võis lugeda, esindas ta adventisti kirikut. Sõbraliku vestluse käigus märkasin hämmastusega, kui hästi tundis ta piiblit – jäi mulje, et ta teab kogu pühakirja peast ja suudab iga tsitaadi juurde öelda otsekohe nii raamatu, peatüki kui ka värsi numbri. Paraku tuleb tunnistada, et suur osa tema tsiteeritud kirjakohtadest käsitles laupäeva pühitsemist. Adventistid nimelt ei pühitse mitte pühapäeva, vaid laupäeva, ja seda täiesti argumenteeritult, sest piiblis pole tõesti pühapäeva pühitsemisest kusagil juttu.

Avaldasin oma vestluskaaslasele tunnustust tema hea pühakirjatundmise pärast, tema aga vastas tagasihoidlikult, et teie kui vaimulik teate kindlasti kirjakohti vähemalt sama hästi. “Muidugi tunnen ma piiblit päris hästi,” vastasin mina, “sest tegelen sellega iga päev. Aga kui päris aus olla, siis täpse värsinumbri järgi tean ma peast vist ainult ühte kirjakohta: see on Matteus 16:18. Jeesuse sõnad Peetrusele: “Ja mina ütlen sulle: sina oled Peetrus (see on Kalju), ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ja surmavalla väravad ei võida seda ära.”” Nimelt, nagu katoliiklased usuvad, oli Peetrus esimene paavst ja temale antud tütusel on katoliku kirik tänini püsinud...

Hiljem seda kohtumist meenutades olen mõelnud, et kui meie vestlusega oleks liitunud mõni baptist, siis oleks tema kindlasti suutnud tsiteerida piiblist midagi Jumala armastuse kohta; luterlane teaks täpselt, kus on juttu õndsakssaamisest Jumala armust, ning nelipühilane ütleks une pealt, kust saab piiblis lugeda püha vaimuga ristimise ja keeltega rääkimise kohta. Kui see oleks aga õigeusuline, kes peaks mõnd kirjakohta numbrite järgi nimetada oskama, siis ilmselt käsitletak seal

paastumist, lakkamatut palvetamist või muul viisil liha suretamist.

Armsad õed ja vennad, tuleb välja, et me oleme vist ikka kõik natuke hereetikud, ehk need, kes Jeesuse õpetuse tervikust endale niiöelda oma käega välja valivad elemente, mis meile kõige rohkem meeldivad. Kusagil meie sees luurab ringi saatan, keda Jeesus Peetruses taganema sundis. Ükskõik kui andunult me oma kiriku õpetuse rõhuasetustele tugineme, peaksime samal ajal siiski endale alati aru andma selle väikese kuradikese kohalolust.

Ilmselt on iga tõsine kristlane Jeesuse enda jaoks ära tundud ning Messiaks ja Issandaks kuulutanud. Küll aga meeldiks igäühele meie seast hirmsasti, et vahel teeks tema midagi ka meie tahtmise ja arusaamise järgi: kiidaks meid, ja laidaks meie teiseusulisi kaaskristlasi... Noh, hea küll, võibolla ei pea laitma, aga meid võiks ikka natuke rohkem kiita kui teisi! Paraku peame me kõik hoidma südames ka neid karme sõnu, mis Jeesus Peetrusele manitsuseks ütles, nii et me pöörduksime ära saatanast ja teeniksime Jumalat.

Kõigi toredate kirjakohtade kõrval võiks igäüks meist mäletada ka Jeesuse mäejutlust, milles ta õpetab meid, et enne headeks kristlasteks saamist tuleb meil kõigepealt olla lihtsalt head inimesed. Oodake, ma pean ikka piiblist järgi vaatama: see on... ee... Matteuse evangeeliumi 5. peatükk. Aamen.